

ALLMÄNNA TIDNING.

Utdelas i Helsingfors hvarje helgfri dag kl. 1 uti P. Stolpes bokhandel; i landsorten å resp. postkontor. Pris för hel årgång 12 mark, för half årgång 6 mark, för tre månader 3 mark finskt mynt, postarvodet oberoändt. Lösnummer å 15 penni säljas i ofvannämnda bokhandel.

Thorsdagen den 11 Juni.

Alla kungörelser och annonser insändas eller inlemnas till Revisionskommisarien P. A. Rönnbäck, Elisabetsgatan n:o 25, hvilken träffas fr. kl. 9 till 11 f. m. och fr. kl. 3 till 5 e. m. alla helgfria dagar. Annonspriset är 10 penni per rad af vidpass 40 bokstäfver. Tidningens byrå: n:o 17, Konstantinsgatan.

Officiela Afdelningen.

Förteckning öfver domar och utslag, utgifna af kejsarlige Wasa hofrätt efter anslag under maj månad år 1874.

Den 1 maj: dom i vädjade målet emellan bonde-
enkan B. L. Johansdotter Berg och bonden E. Jo-
sefsson Berg, kärke, samt torparenskan A. G.
Eriksdotter Berg m. fl., utblifne svde; d:o i d:o
emellan bondesonen J. Mattsson Bränni, kärke,
och bonden M. Mattsson Öist, utblifven sva-
rande; d:o i d:o emellan guldsmeden J. Festén
m. fl., kärke, samt friherre H. Åkerhjelm,
utblifven svarande; d:o i d:o emellan postiljo-
nen J. Gest, kärke, och arbetskarlen J. Greus,
utblifven svarande; d:o i vädjade sjörättmä-
let emellan handlanden E. Forsén, kärke, och
rådmannen C. Donner, utblifven svarande; d:o
i vädjade målet emellan sytningsmannen I. Ab-
rahamsson Hernesalmi, kärke, och bonden M.
Mattsson Hyttiäinen eller Kyyrä, svarande;
d:o i d:o emellan torparen L. Huipuri, kärke,
och kapellänen, vicepastorn A. Lilius, utblif-
ven svarande; d:o i d:o emellan torparenskan
L. Hyttymäki, kärke, samt bonden J. Fossi
m. fl., utblifne svarande; d:o i d:o emellan
bonden G. Andersson Kari, kärke, samt in-
hysesqvinnan M. Simonsdotter Kotila m. fl.,
utblifne svarande; d:o i d:o emellan torparen
J. Kettula, kärke, och bonden N. Heinäaho,
utblifven svarande; Dom i vädjade målet emel-
lan torparen S. Klar, kärke, samt bonden H.
Eriksson Hänninen och dess hustru W. Matts-
dotter, tillstådeskomne, men bonden E. Eriks-
son Havumäki och kronolänsmannen C. K. Kos-
kelin, utblifne svarande; d:o i d:o emellan bon-
den J. Korhonen m. fl., å ena, samt klockaren
A. Hindikka, på den andra sidan, ömsom kärke
och svarande; d:o i d:o emellan finska
kronan, kärke, och boktryckaren F. W. Ung-
gren, svarande; d:o i d:o emellan torparen J. H.
Leinonen, kärke, och bonden J. Johansson Kor-
honen, utblifven svarande; d:o i d:o emellan
garfvaren P. Leinonen, kärke, samt bönderne
J. H. Kautto eller Syvälaks och H. Mattsson
Hytönen, svarande; d:o i d:o emellan bönderne
H., Pehr och E. Anderssoner Lukkari, kärke,
samt bonden J. Korhonen, utblifven svarande;
d:o i d:o emellan bonden J. Maahila eller Gun-
nari, å ena sidan, samt bonden M. Rantahimu,
på den andra, ömsom kärke och svarande, äf-
vensom bonden I. Maahila, utblifven svarande;
d:o i d:o emellan bonden M. Mannila, kärke,
och bonden T. Mannila, utblifven svarande;
d:o i d:o emellan bondehustrun B. H. Neilick
eller Ylinenpää, kärke, samt gränfskalken J.
E. Lillia m. fl., utblifne svarande; d:o i d:o
emellan bonden S. Ollila, kärke, samt kyr-
koherden J. L. Bergh, svarande; d:o i vädjade
målet emellan bonden C. J. Josefsson Pellfolk,
kärke, samt bonden E. H. Josefsson Guss m.
fl., dels tillstådeskomne, dels utblifne sva-
rande; d:o i d:o emellan bondeenkan H. S.
Peura, tillstådeskomne, men förre bonden J.
Käämenniemi och hans son torparen L. Kääm-
enniemi, utblifne, kärke, samt bönderne D.
Käämenniemi eller Hartikka och A. Peura, sva-
rande; d:o i d:o emellan torparen H. Rajala,
kärke, och bonden A. Salmela, utblifven sva-
rande; d:o i d:o emellan bonden A. Pålsson
Rauhio, kärke, samt torparenskan M. Mäkelä
m. fl., tillstådeskomne, men bonden J. Alako-
tila, utblifven, svarande; d:o i d:o emellan tor-
paren J. Eliasson Rosendahl eller Pakkala, kärke,
samt landthandlanden C. A. Lundqvist,
tillstådeskomne, men torparen E. Tomasson
Rosendahl eller Pakkala, utblifven, svarande;
d:o i d:o emellan kronolänsmannen E. Sandman,
kärke, och bonden A. Willför m. fl., sva-
rande; d:o i d:o emellan bondeenkan K. Gabriels-
dotter Seiplax, kärke, samt torparen M. Matts-
son Lassus, utblifven svarande; d:o i d:o emel-
lan handlanderna J. F. Svendelin och E. Tess-
man, kärke, samt filosofiemagistern J. G. Pent-
zin och handlanden S. W. Antman, utblifne
svarande; d:o i d:o emellan bonden J. Wuornas,
kärke, och bonden E. Sassi, utblifven sva-
rande; d:o i d:o emellan framlidne bagaremäs-
taren N. Åströms myndige son sjökaptanen
A. Åström och omyndiga barns förmyndare
garfvaremästaren A. J. Wetterstén, kärke, samt
magasinsförvaltaren F. M. Hellman, svarande.
Den 2: utslag på bonden E. H. Johansson Hin-
ders' besvär; d:o i anledning af bonden E. Kal-
liolas ansökn.; d:o på bondehustrun B. K.
Heikkinens m. fls besvär; d:o på torparen M.
Nybergs och inhyseskarlen M. Rahkonens be-
svär; d:o på inhyseskarlen J. J. Sepänojas och
hans son A. Piipposenojas d:o. Den 4: d:o på
bonden J. Johansson Skogs besvär. Den 5: d:o
på advokatfiskalen A. Bouchts d:o. Den 6: d:o

på bonden A. Isteris d:o. Den 7: d:o på
landthandlanden N. Lindgrens och handlanden
C. W. Bergs ömsesidiga besvär. Den 8: d:o
på bondesonen C. Mattsson Särs' besvär. Den
9 d:o på bonden C. G. Grönfors' d:o d:o på bon-
den H. Siponmaas d:o. Den 11: d:o i anled-
ning af torparen J. Ehnqvists ansökn.; d:o
på drängen F. Linnas besvär; d:o på handlan-
den A. Roos' d:o. Den 13: d:o på bonden M.
Nyppelis besvär; d:o på bonden M. Johansson
Patamas besvär. Den 15: d:o på tullförvaltaren
A. Branders d:o; d:o i anledn. af bonden P.
Hyyryläinens reservationsskrift; d:o på bonden
J. Jakobsson Lahtis besvär; d:o på bonden C.
J. Marttilas d:o. Den 18: d:o på bonden S. Kon-
kolas d:o. Den 20: d:o på bonden J. Mattsson
livaris d:o; d:o på rusthållaren C. Kihl Kar-
halas och bonden J. Yrjöläs ömsesidiga besvär;
d:o på skallfogden G. Lagus' d:o; d:o på bon-
den M. Jakobsson Lillpellinens d:o; d:o på kro-
nolänsmannen A. Markanens d:o; d:o på sjö-
mansdottern S. Rodéns d:o; d:o på bondesö-
nerne J. och I. Johanssoner Sirkkas d:o; d:o på
mjölnaren J. J. Storfors' d:o; d:o på bonden T.
Mattsson Storhöks och torparen G. Johansson
Harjus eller Storhöks besvär.

Icke-Officiela Afdelningen.

Helsingfors.

† Viceordföranden i k. senatens justitie-
departement, senator Eugen von Knorring af-
led härstädes i går vid 64 års ålder efter
en tärande och långvarig sjukdom.

Senator Eugen Theodor von Knorring
var född å Kumogård den 12 jan. 1812,
son till öfversten H. G. v. Knorring. Blef
student i Helsingfors 1830, auskultant i
Åbo hofrätt 1833 och i Wasa hofrätt 1835,
vid hvilken senare hofrätt han sedermera
erhöll ordinarie anställning och tienst-
gjorde (sist som notarie och adjungerad
ledamot) ända till 1850, då han blef ut-
nämnd till landssekreterare i Wasa län.
Från denna tienst kallades han i slutet af
1852 till Helsingfors såsom ledamot i en
komité för utarbetande af förslag till ny
bränvinsförfattning, hvilket förslag äfven
af honom redigerades. Utnämndes imel-
lertid 1853 till assessor i Åbo hofrätt, men
förordnades följande år till biträde åt då-
varande t. f. prokuratorn H. V. Furuhjelm,
hvilket uppdrag dock slöts i febr. 1856.
Kort derefter förordnades han till redak-
tör i lagkommissionen, som slutförde sina
arbeten 1859, hvarest han blef tillför-
ordnad föredragande i k. senatens kansli-
expedition. Utänmdes 1862 till senator
och ledamot i justitiedepartementet, och
1863 till prokurator i kejs. senaten. För-
flyttades straxt efter landtdagens slut 1867
åter till en senatorsplats i justitiedepar-
tementet, hvarifrån han 1871 öfverfördes
till ekonomiedepartementet såsom biträ-
dande chef för civilexpeditionen. Senator
von Knorrings långa och ärofulla embets-
mannabana slutades med kallelsen till lan-
dets högsta juridiska embete.

Senator von Knorring åtnjöt hos såväl
maktens innehafvare som hos sina med-
borgare ett stort och ärofullt anseende,
förvärfvad genom en ädel, fast och hu-
man karakter samt genom en ovanlig dug-
lighet, skicklighet och samvetsgrannhet i
uppfyllandet af alla de värf, bland hvil-
ka många höga och viktiga, dem regerin-
gens och medborgares förtroende lade i

hans händer. Hans bortgång väcker der-
före allmänt beklagande, allmän saknad.
Hans minne skall länge lefva äradt och
älskad.

— Grefve Bergs jordiska stoft nedlades se-
naste lördag i familjegravnen på ett af
hans forna gods i Liffland. Närvarande
voro bland andra representanter för Liff-
lands adel, som talade vid gravnen, äf-
vensom från Finland grefvens f. d. adju-
tant, öfverste Costiander.

— Bibelsällskapet i Helsingfors. Ur den
vid årsmötet i tisdags afgifna årsberättel-
sen meddelas här följande:

Sällskapet har till gratisutdelning för
de till detta distrikt hörande pastorater
för år 1873 anslagit 180 finska och 56
svenska eller tillsammans 236 Nya Testa-
menten.

Försålda hafva under det förflutna re-
dovisningsåret blifvit 200 Biblar och 321
Nya Testamenten på finska samt 73 Biblar
och 236 Nya Testamenten på svenska el-
ler tillsammans 830 heliga skrifter till ett
värde af 2,572 mark 80 penni; och då
från denna summa afräknas försäljnings-
provision med 396 mark 24 penni, åter-
står 2,203 mark 56 penni, som i kontant
influtit.

Till sällskapets kassa har under årets
lopp influtit i ledamotsafgifter 836 mark,
i räntor för utlånade medel 254 mk 38 p.,
för försålda heliga skrifter 2,203 mk 56
p., i kollektemedel 225 mk 40 p. eller
tillsammans 3,519 mk 34 p. Under sam-
ma tid hafva sällskapets utgifter utgjort:
för uppköp af heliga skrifter 1,756 mark
35 p. samt diverse mindre utgifter såsom
hyra för arkivet, vaktmästarearvode, post-
porto m. m. 372 mk 81 p. eller tillsam-
mans 2,129 mk 16 p.

Kassabehållningen utgör: i utlånadt ka-
pital 1,000 mk, hypotheksföreningens ob-
ligationer 3,000 mk, i en fordran uti vord-
ne skattmästaren, allidne bokhandlanden
Granbergs bo 5,008 mk 95 p. samt uti
kontanta penningar 1,382 mk 83 p. eller
tillsammans 10,391 mk 78 p.

I sällskapets komité har den förändring
inträffat, att sedan sällskapets nitiske ar-
kivarie kamreraren D. W. Alopæus med
döden afgått, missionspastorn C. G. Töt-
terman inträdt uti hans ställe i bestyrelsen
såsom arkivarie.

— Finska gardesbataljonen afgick i dag
efter bön å kaserntorget med extra ban-
tåg till det vanliga sommarlägret i Kras-
noje Selo.

— Tariffen för telegrafkorrespondans inom
Ryssland. I Journal de S:t Péters-
bourg meddelas nu officiellt följande be-
stämmingar angående priset för telegraf-
korrespondans:

1:o. Uti europeiska Ryssland äro tre
zoner upprättade för korrespondans å te-
legraf ända till Catharinenburgs meridian
med Kaukasien inbegripet; radiens längd
blir 100 verst för första zonen och 1,000
verst för den andra zonen, och tredje zo-

nen kommer att innefatta hvarje rynd
utöfver den föregående zonen. Asiatiska
Ryssland mellan meridianerna Catharinen-
burg och Sretenskoje med Turkestan in-
begripet samt rikets gränser vid Stilla
hafvet, innefattar fyra zoner med radier
af 100—520 samt 1,570 verst. Den fjer-
de zonen inbegriper hvarje rynd utöfver
den föregående zonen.

Man uppbär för enkla depescher af 20
ord inom

1:sta zonen	50 kop.
2:dra " "	1 rub — "
3:dje " "	2 " — "
4:de " "	3 " — "

För öfversändandet af depescher från
Europa till Asien eller från en af zoner-
na i asiatiska Ryssland till Europa, eller
vice versa, uppbäres en summa, utgörande
hela det bestämda priset för dessa sär-
skilda delar af Ryssland.

För enkla depescher mellan stationer,
belägna hitom eller bortom Catharinen-
burgs och Sretenskoje's meridianer samt
aflägsnade, den ena från den andra, ge-
nom mindre än 100 verst, erlägges 50
kop., och för dem, som afsändas mellan
stationer, som ligga 100 till 520 verst
från hvarandra, 1 rub.

För hvarje tillägg af 10 ord till enkel
depesch erlägges hälften af det pris, som
är bestämdt för den sistnämnda.

Den sålunda modifierade tariffen kom-
mer att blifva gällande från den 1:sta ju-
li 1874.

— Nya theatern. Fru Hwasser uppträd-
de i går såsom Jane Eyre i det bekanta
stycket med samma namn. Med spändt
intresse följde åskådaren konstnärinnans
på engång så fina och kraftiga framställ-
ning af denna på dramatisk kontrast och
effekt så rika karakter. Den harmoni,
som hon deruti förstod att ingjuta, ver-
kade försonande på ytterligheterna i förf:s
teckning och efterlemnade ett djupt och
angämnt intryck. Fru Hwassers upp-
fattning och utförande af denna rol, lik-
som äfven af andra, hafva omissskanneligen
legat till grund för eller varit ett före-
döme för det sätt, hvarpå vi sett denna
karakter återgifvas af dem, hvilka hittills
uppträdt på vår scène. De hafva påtag-
ligen såsom sin förebild hyllat denna
konstnärinna, sökt tillegna sig hennes spel-
sätt, och man kan derföre med skäl säga
att hon skapat en skola för den svenska
scènens qviuliga artister. Och detta är
en lika god som för henne ärofull sak,
ty fru Hwassers skola är en förträfflig
skola, en saun förmedling af ideal och
realitet.

I morgon gifves till förmån för den ä-
rade gästen "Skådespelerskan" samt "Re-
sau utföre".

— Nytt krutbruk. Hrr gardeskaptanen,
kammarjunkaren Constantin Linder, inge-
niörkaptenen C. G. Sanmark och bruks-
egaren Fr. Idestam hafva ansökt om till-
stånd att anlägga ett krutbruk, ämnadt

att bedrifvas med ångkraft i Hollola socken & Laitila egendom, tillhörig prof L. Mechelin och belägen vid stranden af Wesijärvi sjö.

St Petersburg.

H. M. Kejsarinnan reser inom kort till Jugenheim, prins Alexanders af Hessen landtgod, hvilket lägger bortom Darmstadt i en intagande trakt. Dit beger sig äfven H. M. Kejsaren från Ems och Hertiginnan af Edinburgh från England. Vistelsen der blir icke lång, ty man väntar Kejsarens återkomst till Petersburg den 30 juni och Kejsarinnans den 15 juli. H. K. H. Storfursten Wladimir Alexandrowitschs förmåning kommer, enligt "Grashdanin", att ega rum den 18 augusti.

Bokhandeln i Petersburg skall i detta ögonblick göra så dåliga affärer, att man icke kan erinra sig sämre konjunkturen. Under krisens inflytande skola till och med några bokhandlare vora betänkta på, att lemna sin affär samt vända sig till något annat företag.

— **Kassastöld.** I bankiren K. Fehleisens kontor har en storartad kassastöld af omkring 80,000 rub. silfver i dessa dagar blifvit upptäckt. Misstanken föll på en kontorstjensteman, — "Golos" kallar honom Carl Handsch — hvilken äfven snart blef gripen och bekände, att han under en längre tid tagit penningarna i mindre poster. Saken är dragen inför rätta.

— I St Petersburg har af ett bolag inrättats en kolossal fabrik för tillverkning af alla slags både dam- och manskläder, hvilka tillverkas med maskiner och kunna säljas till godt pris. Man blir der i tillfälle att från stöflarne och skjortan till halsduken och hatten få allt på samma gång.

— I staden Rseheff har man vid gräfnings af en källare, på 1½ arsch. djup under jordytan, den 24 sistlidne april funnit en väl bibehållen mammuth-kroktand, hvars spets var litet afbruten. Den håller i längd 1 arschin och väger 18 skålpund. En dylik tand blef året förut funnen i stadens skog.

— Folkmängden i Warschau utgjorde den 1 (13) januari innev. år 279,502 personer. Af stadens permanenta innevånare funnos 16,200 flere af qvinkönet än mankönet.

UTRIKES.

Det lärers numera vara afgjort, att tyska riksstyrelsen kommer att, hvad dess organisation beträffar, undergå en för-

ändring, emedan erfarenheten lärt att den nuvarande embetsmänna-personalen icke förslår för den mängd arbeten, som finnas att handlägga. Reformplanerna skola icke inskränka sig till inrättandet af ett nytt "riks-generalsekretariat", utan man har äfven för afsigt att inrätta ett slags riks-justitieministerembete. Sedan de för hela tyska riket gällande lagarne träd i kraft, har det nemligen visat sig vara alldeles nödvändigt att ett sådant embete finnes. — Deputeradekammaren i München voterade i onsdags en resolution, som skall väcka mycken förtrytelse nästan öfverallt i Tyskland. En bayersk jesuit, greve Fugger, hade vägrat att underkasta sig rikslagen om jesuiternes utvisning från Tyskland, i det han återopade de rättigheter, som i det nya Tyska rikets organiska författning blifvit Bäjern förbehållna. Bäjerska ministären har icke velat godkänna denna åsigt af saken; den anser att Bäjerns "reservrättigheter" icke hafva den mening, som pater Fugger tillägger dem och att de icke hafva någonting gemensamt med lagen mot jesuiterne; som denna lag voterats af riksdagen, sanktionerats af förbundsrådet och utfärdats af kejsaren, måste den komma till verkställighet i alla rikets stater. Oaktadt dessa bestämda förklaringar bifölls Fuggers ansökan med en rösts majoritet. Detta är första gången en lokal representantförsamling besluter någotsom strider mot centralmyndigheternas laga kraft vunna stadganden, och det är därför icke att undra på, att tyska pressen går mycket illa åt bayerska deputeradekammaren. Det uppseende tilldragelsen väckt är så mycket större, som den inträffat samtidigt med vissa anti-centralistiska tendenser, som på senaste tid förmärkts i Sachsen. Regeringen i Dresden har nemligen bland annat fråntagit en af de förnämsta enhetsvänliga tidningarna i Sachsen, Leipziger Tageblatt, privilegiet att meddela legala annonser och officiella tillkännagifvanden. Denna åtgärd skall hafva väckt en obehaglig öfverraskning i Berlin.

Vid franska nationalförsamlingens sammanträde den 5 dennes afgaf venstra centern, enligt hvad ett telegramm berättat, sitt ultimatum till svar på högra centerns förslag af den 4. Detta var af följande lydelse: "I en af sina senaste sammankomster har högra centern låtit fillkännagifva medlemmarne af den ministär, i hvilken hertig de Broglie var president, sitt gillande af deras handlingssätt i sammanträdet den 16 maj. Sedermera hafva flera ledamöter af högra centern ansett

sig böra, på begäran af republikens president, inträda i den nya styrelsen. Högra centern tvekar icke att gilla deras beslut. Den uppfattar den pligt, som af deras patriotism fordrade att de skulle understödja marskalken-presidenten och hjälpa honom att i förhållandena till utlandet bibehålla den anda af sans och måtta, den anda af ordning och konservatism, som aldrig upphört att karakterisera hans regering. Men, ehuru högra centern godkänner denna lösning af ministerkrisen af den 16 maj, kan den icke dölja för sig att den fråga, som denna dag framstälts inför landet och församlingen, icke blifvit afgjord och icke kan förblifva i sådant skick. Frankrike vill en stadig regering; det är med rätta otåligt att se nationalförsamlingen gifva den genom lagen af den 20 november införda regeringen den författningensliga organisation, som utlofvats i samma lag. Det har åt en ryktbar och lojal krigare anfortrott omsorgen att under sju år vaka öfver dess öden. Marskalken-presidenten skulle icke kunna göra det om han icke, efter det nationalförsamlingen upplösts, stödde sig på välbetänkta institutioner. Beträffande de åtgärder, som böra vidtagas i händelse af verkställande maktens vakans, är högra centern öfvertygad att den handlar i öfverensstämmelse med hvad landet tänker, då den förklarar sig icke vilja kränka det sjuåriga stillestånd, som bör egnas åt partiernas lugnande och våra olyckors afhjelpande. Det är först efter utgången af denna termin som frågan om styrelseformen ånyo kan utan våda bringas å bane. På grund här af har högra centern beslutit att bibehålla den titel, som af gällande lagar gifvits verkställande maktens chef, och att förkasta hvarje förslag, som åsyftar att förhindra, fördröja eller försvaga voteringen af de konstitutionella lagarne. Den hoppas, att den skall understödjas af alla moderate och sitt land tillgifne män af församlingens särskilda fraktioner." Dagen derpå innehöll Journal des Débats en not, hvari det förklarades att venstra centern med förvåning läst högra centerns manifest, i hvilket den icke ser ett steg till närmande, utan ett försök att hindra den öfverhängande splittringen mellan högern och högra centern. I följd deraf, tillägger denna not, skall venstra centern tillsviare icke göra annat, än undersöka om icke manifestet erbjuder någon grund, på hvilken man till en början kunde försöka att inleda allvarsamt menade underhandlingar. Pressen anser allmänt, att det nya försöket

till ett närmande mellan de båda centerna misslyckats.

Uti Italien har frågan om deputeradekammarens upplösning, hvilken för kort tid sedan ansågs för en gifven sak, blifvit tillsviare ajournerad. Corresp. franco-italienne påstår nemligen, att hr Minghetti insett det okloka uti att framställa sig inför landet straxt efter det utskylderna blifvit förhöjda, och att han ämnade besvärja krisen genom att förändra ministärens sammansättning. Tidningen tillägger, att nya underhandlingar med afseende härå blifvit inledda med gruppen Luca, som numera räknar öfver 100 medlemmar, och att hr Minghetti skall ämna gifva dem tre portföljer.

P. S.

Telegramm till Finl. Allm. Tidning.

Versailles d. 10 juni. Vid nationalförsamlingens sammanträde i går på aftonen förekommo, med anledning af bonapartisten Bourgoings val, högst häftiga debatter. Gambetta beskyllde krigs- och finansministerne för att hålla med bonapartisterna, och kallade desse senare oduglingar.

Ryska och utländska tidningar meddela följande telegrammer:

Bonn d. 8 juni. Konungen af Sachsen skall i morgon kl. 4 på eft. återvända till Dresden.

Madrid d. 8 juni. Gaceta offentliggör ett cirkulär af utrikesministern, förklarande att regeringen skall bemöda sig att återställa ordningen och icke framtråda med några anspråk gentemot fremmaude makter, i den förhoppning att de sistnämnda skola uppskatta dess bemödanden att förstöra anarkin och absolutismen. När undantagsställningen fått ett slut, skola spaniorerna ega att uttala sin suveräna vilja utan all påtryckning.

Operationerna emot carlisterna äro inställda på grund af regn.

Posen d. 9 juni. Öfverpresidenten Günther har uppfordrat domkapitlet att utse en förvaltare af biskopsambetet. Den erkebiskopliga stolens förmögenhet togs i öfverpresidentens namn i beslag af landtrådet von Massenbach. Om den lagliga tidrymden af 10 dagar förflutit utan att domkapitlet utsett någon vikarie, skall stiftets förvaltning anföras åt en kungl. kommissarie.

Äfven konsistorialkassan i Gnesen och dervarande seminari kassa äro belagda med sequester.

Wien d. 9 juni. Kejsarinnan af Österrike skall i medlet af juli begifva sig till Brighton, för att begagna baden derstädes.

Washington d. 9 juni. Representantkammaren har gillat den lag, som upptager Colorado bland staternas antal.

En ny guvernör, tillhörande demokratiska partiet, är vald med 400 rösters majoritet i Oregon.

"Parisarne."

Roman

af

Edvard Lytton Bulwer.

Derborta utför en marionett-theater en seger öfver den "Onde", som bär preussisk kask, och hvars ansigte nyligen blifvit förskönadt till en viss likhet med Bismarck. Marionetten drager till sin uppvisning ett skrattande auditorium af *Moblots* och rekryter till de nya kompanierna vid nationalgardet. Medlemmar af den fordom så fruktansvärda polisen, nu trådsliten och uthungrad, stå sida vid sida med olyckliga tiggare och dystert blickande patrioter, som tjänat sin tid i fängelser och galärer.

Uniformer af alla slag äro synliga — det enda tydliga tecknet på, att en fiende är utanför murarna. Men utseendet hos bärarne af de krigiska emblemerna är *débonnaire* och leende, liksom hos unge män på en helgdag under djupaste fred. Bland desse sitt lands försvarare, utanför dörren till ett öfverfylldt café, står Fredrik Lemerrier, syster i den splittrade uniformen af en nationalgardist, — hans hund Fox lungt hvilande vid hans fötter, med ögonen fästade

på en hundkamrat, filosofiskt funderande öfver det skarpsinniga i marionettens konst.

— Lemerrier! ropade vicomte de Brézé, närmande sig honom; jag igenkände dig knappast i den martialiska dräkten. Du ser magnifik ut — *les galons* kläda dig. — Peste! officer redau?

— Nationalgardet och mobilen ha rättighet att sjelfve välja sina officerare, som du vet. Jag har blifvit vald, men till subaltern, af de krigiska patrioterna i mitt departement. Enguerrand de Vandemar är utnämnd till kapten vid mobilen i sitt, och Victor de Mauléon är bestämd att komma dera en bataljon af nationalgardet. — Men jag är höjd öfver afondsjuka i ett sådant ögonblick som detta, —

Rome a choisie mon bras; je n'examine rien.

— Du har ingen rätt att vara afondsjuke. De Mauléon har erfarenhet och har vunnit ntmärkelse i aktiv tjänst, och enligt allt hvad jag hör, gör han underverk med sitt folk — har fått det icke endast att iakttaga, men att älska pligten. Jag hörde en icke ringare autoritet än general V — säga, att om alla officerare vid nationalgardet liknade de Mauléon, skulle denna korps ge ett exempel i discipline åt linjen.

— Jag säger ingenting om utnämmandet af en verklig krigare, likt vicomten — men en parisersprätt såsom Enguerrand de Vandemar!

— Du glömmet att Enguerrand erhållit en militärisk uppfostran — en fördel, förnekad dig.

— Hvad betyder det? Hvem tänker på uppfostran nuförtiden? Dessutom, har jag ej sträfvat alltsedan den 4 september, för att ej säga någonting om det tunga arbetet på forskansningarna?

— Parlez moi de cela; det är verkligen tungt arbete på forskansningarna. *Infandum dolorem quorum pars magna fui.* Tag dagens pligt. Att stiga upp klockan sju och bli exercerad mellan en medelålders, korpulent kryddkrämare på ena sidan, och en mager, skägglös barberarlärning på den andra; att gå till bastionen klockan elfva och finna hälften af sina kamrater druckna före tolf; att försöka hålla deras knytnävar borta från sitt ansigte, då man artigt ber dem att icke kalla sin general förrådare eller pultron, — arbetet på forskansningarna vore outhärdligt, om jag ej tog en kortlek med mig och njöt en oskyldig robbert med tre andra hjeltar i någon afskiljd knut. Hvad nattarbetet angår, kunde ingenting annat än den otämjbara styrkan hos en parisare utstå det; talten gjorda inkom för att icke vara vattentäta, likna sänggudinnornas lund, —

per

Quos et aqua subeant et auræ.

En kamrat till mig sveper in sig i min plaid och hvilat sitt hufvud mot min torn-

ster. Jag protesterar — han svär — de öfrige hjeltarne vakna och hota med att krossa oss båda; och just då fred är sluten och man hoppas på en smula sömn, kommer ett detaschement åskådare, förnämligast *gamins*, för att se om lägret är lugnt och stämmer upp marseillaisen. Ah, världen skall förvånas ända till tidens slut öfver Paris' sublima ställning gentemot vandalerne, isynnerhet då den får höra att sjelfva skorna, som vi stå uti, äro gjorda af papp. Förgäfvets klaga vi. Entreprenören för skodon är en sträng republikan, och ockrar med gudomlig rätt. Får jag fråga, om du redan ätit middag?

— Himlar, nej! det är för tidigt. Men jag är förskräckligt hungrig. Jag hade endast fjerdedelen af en frikaserad katt till frukost, och den besten var seg. Som svar på din fråga, får jag göra en annan — lade du in tillräckliga förråder?

— Förråder? Nej; jag är ungarl och litat på förråden hos mina gifva vänner.

— Stackars de Brézé! jag byser deltagande för er, ty jag är i samma båt, och middagsbjudningar hafva blifvit mycket sällsynta.

— Oh, men du är så förbannadt rik! — Hvad betyder för dig fyratio francs för en kanin eller åttatio för en kalkon?

— Nåväl, jag förmodar att jag är rik, men jag har inga penningar, och de otack-

Jernvägsförbindelse mellan Norge och Ryssland öfver Haparanda och Finland.

(Forts. fr. föreg. n:o.)

Inseglingen från hafvet till Ranenfjord är fri och färden på denna lätt och säker. Vid ebb och flod tömmes och fylles den delvis två gånger i dygnet med vatten af jernförelsevis hög temperatur från Golfströmmen, hvilken går uppåt längs kusten. Till följd häraf och då fjorden har ett djup af ända till 300 famnar, kan vattnets temperatur aldrig sjunka till den grad, att bottenis kan bildas liksom på många andra ställen, såsom till exempel i Christianiafjorden. Vål händer det någongång, då det om vintern inträffar tövåder och starkt flöde i Dunderlandselven, att en massa sötvatten, som härvid strömmar ned i fjorden, och flyter ofvanpå det tyngre sjövattnet, kan stelna och isbildning försiggå på fjorden, och isynnerhet är detta tillfället, då samtidigt med frisk köld nordvestlig vind och starkt snöfall eger rum. Men denna is uppnår sällan någon synnerlig tjocklek, emedan den ständigt smältes underifrån af det ljummare sjövattnet och blott kan tilltaga ofvanpå genom tillfälligt vexlande snö, slask och köld. Säkert är, att denna is, som i medeltal hvart nionde eller tionde år kan frysa till vid den innersta bugten af Ranenfjorden, aldrig skall kunna lägga något hinder i vägen för ångbåtar. Den skulle här ej ens blifvit omnämnd, om den icke, genom obekantskap med de lokala förhållandena, hade blifvit anförd såsom ett väsentligt hinder för en större handelstrafik öfver Mo.

Författaren skildrar derefter naturförhållandena och terrängformationerna såsom särdeles gynnsamma för banans byggande och trafikerande. På grund af vindförhållandena och i anseende dertill, att Ranenfjord är en nästan sluten bassin, skall Mo, utan stor omkostnad, kunna blifva en god och säker hamn för ett stort antal skepp.

Jernvägen skulle föras upp genom Dunderlandsdalen och torde ej på någon punkt blifva besvärad af synnerligen stora svårigheter. Elfven har blott ett par större forsar, den ena på 106' och den andra på 206' höjd, men båda dessa fall kunna bekvämt utjemnas på längre distanser. Banans höjd 1,900' skall sannolikt ingenstädes nödvändiggöra en större stigning än 1: 60 eller 70. — Från Bånæs mot öster sänker sig linjen jemnt längs Vindel elfven förbi Gausträsk på en sträcka af omkring åtta mil till stora Vindeln, som ligger 900' öfver hafvet. Från Karls-

gård eller Risnäs i Sorsele har man tänkt sig den färd mot öster så direkt som möjligt till Rånæs och Haparanda vid finska gränsen, hvarest den skulle förbindas med den finska nordbanan. Här förefinnes de bästa terrängförhållandena och man skall öfverallt kunna lägga banan nästan horisontal. — Banans längd från Mo till finska gränsen blir omkring 46 norska mil, af hvilka 8 mil på norska och återstoden på svenska sidan. — Författaren antager, att hela anläggningen skulle komma att kräva ett kapital af omkring 4 miljoner spd. för Sverige och Norge tillsammans. — Kapitalet skulle sammanbringas dels genom statsbidrag, dels genom försäljning af aktier i banan. Det är knappast något tvifvel om, att aktierna, då de engång kunna utbjudas till salu, skola finna afsättning, såvida den ifrågakvarande banan, enligt hvad man har allt skäl att förmoda, torde blifva mer än vanligt rentabel. Det kunde finnas många och viktiga grunder att anföras för banans vikt och betydelse för norra Sverige, men vi måste förutsätta, att de sjelfva bäst känna och förstå sitt eget lands intressen. Säkert är det imellertid, att såväl deras, som våra naturliga rikedomar hafva blott ett ringa värde, sålänge de icke på ett tidsenligt sätt kunna tillgodogöras.

Likaledes kunde det talas mycket om denna banas betydelse för Finland och Ryssland, ja, törhända till och med för världshandeln i allmänhet. Men vid sakens närvarande ståndpunkt är det äfven härvidlag tillräckligt att nämna, det St Petersburg med tillhjälp af denna bana kommer att ligga endast två dagars väg från ett alltid öppet världshaf, ett haf, som erbjuder de gynnsammaste vilkor för handel och skeppsfart. Det är nog, att erinra om, att samma dag som denna bana öppnas för den fria samfärdseln, skall vara den sista, på hvilken Finland och Ryssland genom köld och is äro afspärrade från den öfriga världen.

Samme författare, som år 1872 i *Morgenbladet* nedskref den här ofvan refererade artikeln, uppträder nu åter i mars 1874 med en ny uppsats i samma angelägenhet, hvilken står att läsas i nr:is 52 och 53 af det i Christiania utkommande *Dagbladet*.

"De tankar, dem jag i min första artikel uttalade", säger bland annat författaren, "mottogos med vänlighet. Saken har väckt uppmärksamhet i våra grannländer, hvarest den, isynnerhet i Sverige, har blifvit omfattad med mycket intresse. Också här hemma hafva flera af våra mest framstående och patriotiske män an-

slutit sig till den samt skänkt den allt möjligt understöd. Redan år 1873 frambars angelägenheten af representanter för Nordlands amt till stortinget, som enstämmigt beviljade de nödiga medlen till de förberedande undersökningarna. Härigenom har den hos oss redan kommit på dagordningen, och regeringen har tagit den i sin hand, för att föra den fram med kraft och allvar, hvartill den äfven kan sägas fullt berättigad."

Under den offentliga diskussion, som saken varit underkastad såväl i Norge som i Sverige, har någon invändning mot dess berättigande icke blifvit framkastad, men väl har man yttrat tvifvel angående den föreslagna banans sträckning och ändpunkt i Nordland. Man har framhållit, att om linjen ej fördes från Haparanda vesterut till Mo vid Atlantiska hafvet, utan till en punkt femtio mil nordligare vid Ishafvet, skulle man dervid möjligtvis samtidigt kunna tillgodose Norges behof och de svenska bergverksintressena i Gellivaras och Jockasjärvis socknar. Vid sidan häraf har man i Sverige väl också ganska riktigt antydtt andra och törhända starkare skäl, hvilka tala för, att leda honom öfver Sorsele till Mo. Likaså har man från svensk sida påpekat nödvändigheten af att samtidigt med transitobanans byggande också arbeta på den svenska nordbanans förlängning till en bekväm skärningspunkt med transitobanan. För öfrigt har man varit ense om, att valet af banans ändpunkt och dennes deraf följande riktning måste, såsom beroende på de lokala förhållandena, fastställas från norsk sida, och att detta val måste vara träffadt, innan man skrider till ett vidare aktivt uppträdande i saken.

Det var derföre naturligt, att regeringens första uppgift skulle vara att föranstalta verkställandet af de förutgående lokalundersökningar, hvarom de Nordlandska representanterne hade gjort andragande och hvartill stortinget hade beviljat medel, för att få klart för sig hvilken eller hvilka utgångspunkter inom Nordlands amt skulle befinnas lämpligast för en framtida norsk-svensk jernvägsanläggning.

En sådan undersökning har nu också förliden sommar egt rum och derigenom har saken blifvit ledd in på ett säkert spår, för såvida det nu ej längre kan vara något tvifvel om denna utgångspunkt och banans deraf följande riktning.

Genom denna undersökning har det visat sig, att den gynsamaste öfvergången för transitobanan inom Nordlands amt är Bonæspasset vid gränsröset n:o 224, och att

Mo är den ändamålsenligaste utgångspunkten från Norsk sida. Skall banan således, hvad Norge vidkommer, blifva gynnad af de lokala förhållandena, så måste han från Haparanda och öfver Luleå föras vesterut till Sorsele, hvarifrån han genom Vindeldalen, Bonæus och Dunderlandsdalen uppnår Mo. (Forts.)

Officiella och legala kungörelser.

Den post, som emellan Helsingfors och Åbo befordrats öfver Helsingfors och Åbo, samt afgått från Helsingfors om onsdagarna och från Åbo om lördagarna, kommer att för innewarande års legationstid tillswidare indragas, sedan den affärda sista gången från Helsingfors den 10 och från Åbo den 13 innewarande Juni; hwilket till allmänhetens kännedom härigenom meddelas. Helsingfors, å Postdirektionen, den 5 Juni 1874.

Under Herr Postdirektören,
Verklige Statsrådet Andersins frånvaro:
Alex. Tanninen.

1411(3-2) C. F. Forsell.
Sedan Hans Kejsers Majestät i nåder bifallit till inrättande af en ny medpost emellan Uleåborg och Kajana skädes utmed den väg som norr om Uleå träst, leder genom Muho, Utjärvi, Vuolango, Pyrynsalmi, Suomusalmi, Ristijärvi och Paldamo församlingar, så kommer denna postgång att öppnas den 1 innewarande Juli samt posten att afgå från Uleåborg hvarje tisdag och från Kajana hvarje fredag; hwilket till postanstaltens kännedom härigenom meddelas. Helsingfors, å Postdirektionen, den 9 Juni 1874.

Under Herr Postdirektören,
Verklige Statsrådet Andersins frånvaro:
Alex. Tanninen.

1411(3-1) C. F. Forsell.
Utdrag ur lagfartsprotokollet, fördt vid lagtima häradssamlingen med Jorois sockens tingslag å Tuomala hemman i Häyriä by, den 3 Oktober 1873. § 10.

I egenkap af ombud för Bonden Anders Johan Kinnunen förekom Bieghäradshöfdingen Johan Theodor Järnefelt samt anhöll om lagfart å hälften af stathemmanet n:o 3 i Ruofjärvi by samt inlemnade i sådant äffende tre löpbevis
derå ombudet Järnefelt tillfannagaf, det någon annan utredning rörande söfandens faders eganderätt till ifrågakvarande hemmanshälf icke kunde åstadkommas än den nu förbragta samt öfverlemnade förty nu till Rättens bepröfvande, huruvida icke söfanden kunde beviljas rätt att genom i landets officiella tidningar införande annons uppmåna den eller dem, som till hemmanshälften trodde sig ega bättre rätt att den samma inom viss tid göra gällande,
Ombudet Järnefelt fick härå afträda och i Rätten Belöfts:

På grund af den i ärendet wunna utredning präfwar Häradss-Rätten, jemlikt 1 § 4 kap. 3 B. och kungliga förordningen den 13 Juni 1800 angående lagfart och börd af jord å landet, följakt söfandens anhållan om lagfart bifalla, men i stöd af kejsersliga förordningen den 14 Mars 1864 åligger det söfanden innan vidare lagfart honom beviljas kan, att låta införa i Finlands officiella swenska och finska tidningar tre gånger kungörelse att den eller de, som tro sig ega bättre rätt till hemmanshälften och förty öfriga lagfarten skandra, ega på stemming inom natt och är efter det kungörelsen finnes i tidningarna införd, wid denna Häradss-Rätt föra sin talan derom, wid förlust af rättighet dertill framdeles. Affades

På Häradss-Rättens wagnar:
Gottfrid von Rehsaufen.

1399(3-2) S. B.
I enlighet med Häradss-Rättens i Berno och Mörö sockens samt Litjendal kapells tingslag i dag befunnen fattade beslut i anledning af Bonden Johan Karlsson Greggäs ansökan om lagfart å Ladfas stathemman n:o 4 om två tredjedels mantal i Tawshby by af Berno socken, wårda den eller de, som tro sig ega fog att skandra söfandens ätkomst till sagde lägenhet, härmedelst uppmåna att, inom natt och är efter det denna annons varit trenne gånger införd i landets allmänna såväl swenska som finska tidningar, sin skandertalan wid denna Häradss-Rätt anhän-

sama värdsushusvärddarne vilja ej lemna mig kredit. De tro ej på bättre dagar.

— Huru kan du sakna penningar?

— På ett mycket naturligt sätt. — Jag hade nedlagt mitt kapital utmärkt — de bästa spekulationer — till en del i hushyrer, till en del i aktier; men husen betala inga hyror och ingen vill köpa aktier. Jag hade 1000 napoleonsdorer, det är sant, då Duplessis lemnade Paris. Mycket mera, tänkte jag, än jag möjligen kunde behöfva, ty jag trodde aldrig på belägringen. Men under de första veckorna spelade jag whist med otur, och sedan ha så många gamla vänner lånat af mig, att jag betvivlar om jag har 200 francs kvar. Jag har afsändt fyra bref till Duplessis med dufva och balong, uppmanande honom att skicka mig 25,000 francs med någon pålitlig person, som vill genombryta preussiska linjerna. — Jag har haft två svar — första, att han skall finna mannen; andra, att mannen är funnen och på väg. Lita på denne man, min bästa vän, och låna mig imellertid 200 francs.

— *Mon cher, désolé* att neka; men jag ämnade just bedja dig dela dina 200 francs med mig, som lefver uteslutande af min penna; och denna resurs är nu afklippt. Likväl, — *il faut vivre* — man måste äta mid-dag.

— Det är ett faktum, och vi skola äta

mid-dag tillsammans i dag på min bekostnad, begränsad gästfrihet, — åtta francs hufvudet.

— Ädelmodige man, jag antager. Låt oss imellertid göra ett slag till Madeleine.

De båda parisarne lemnade kaféet och gingo framåt boulevarden. På sin väg mötte de Savarin.

— Huru, sade de Brézé, jag trodde att ni lemnat Paris med madame.

— Så gjorde jag och deponerade henne i säkerhet med Morleys i Boulogne. Dessa vänliga amerikanare skulle resa till England och de togo henne med sig. Men jag lemnade Paris! Jag! Nej: jag är gammal: jag håller på att bli fet. Jag har alltid varit närstynt. Jag kan hvarken svänga ett svärd eller handtera en musköt. Men Paris behöfver försvarare; och hvarje ögonblick jag var aflägsnad härifrån suckade jag vid mig sjelf: *Il faut être là!* Jag återvände innan vandalerna satt sig i besittning af våra jernvägar, tågen voro öfverfyllda af män, hvilka, liksom jag, flyttat hustrur och familjer; och då vi frågade hvarandra hvarför vi återvände, var hvarje svar detsamma: *Il faut être là!* — Nej, stackars barn, nej — jag har ingenting att gifva dig.

Dessa ord voro riktade till en qvinna, ung och vacker, med en drägt, som några veckor förut kanske varit beundrad för smak

och elegans af de ledande damerna af *le ton*, men som nu var lappad och smutsig.

— Min herre, jag hejdade er icke för att bedja om almosor. Ni tycks ej känna igen mig, Savarin.

— Men jag gör det, sade Lemercier; säkert tilltalar jag mademoiselle Julie Caumartin.

— Ah, förlåt mig, *le petit Frederic*, sade Julie med ett svagt försök till kokett gläd-tighet; jag hade icke ögon för någon annan än Savarin.

— Och hvarför endast för mig, mitt stackars barn? frågade den vänlige författaren.

— Tyst! (Hon drog honom åt sidan.) Emedan ni kan gifva mig underrättelser om det odjuret Gustave. — Det är icke sant, det kan ej vara sant, att han ämnar gifva sig?

— Jo, visserligen, mademoiselle, all förbindelse mellan er och Rameau har upphört för månader sedan — upphörde från den dag i juli, då han insjuknade så häftigt, att han var nära att bortryckas af döden.

— Jag lemnade honom i sin moders vård, sade flickan; men då han ej längre behöfver en mor, tillhör han mig. O, betänk, Savarin, för hans skull afslog jag de mest lysande anbud! Då han uppsökte mig, hade jag min coupé, min operaloge, mina cachemirer, mina juveler. Ryssar — engelsmän — täflade om mina leenden. Men jag äls-

skade honom. Jag har aldrig älskat förut: jag skall aldrig älska mera; och efter de uppoffringar jag gjort, skall ingenting beverka mig att afstå från honom. — Säg mig, jag besvär er, min bästa Savarin, hvar döjer han sig. Han har lemnat sina föräldrars hem, och de nekade att gifva mig hans adress.

— Min stackars flicka, var icke *méchante*. Det är verkligen santt att Gustave Ramenu är förlofvad och skall gifva sig: och hvarje försök af er att göra skandal

— Min herre, afbröt Julie häftigt, tala icke med mig om skandal! Mannen är min och ingen annan skall ega honom. Hans adress?

— Mademoiselle, ropade Savarin förargad, utforska den sjelf.

Sedan — ångrande sig häftigt mot en så ung och så öfvergifven — tillade han i mild, lugnande ton:

— Kom, kom, *ma belle enfant*, var förständig; Gustave är ingen förlust. Han är bringad till fullkomlig fattigdom.

— Så mycket bättre. Då han hade någonting, kostade jag honom icke mera än en supé i Maison Dorée; och om han är fattig, skall han gifva sig med mig och jag skall underhålla honom!

— Ni! — och på hvad sätt?

(Forts.)

